Saa puttede han Rosen til sig og skridtede hjemad for at pakke sin Kuffert — med det faste Forsæt at bryde med Jakobe.

Tanken var ingenlunde ny hos ham. Under hans Ophold i Rom var Jakobe bleven ham mere og mere fjern. Hans Udvikling her havde ført ham bort fra hende, og det var Følelsen heraf, der havde været den dybest liggende Aarsag til hans Ulyst til at rejse hjem. Det var gaaet op for ham, hvor grundforskellige de var saavel i deres personlige Leven og Tragten som i deres hele Syn paa Fremtiden og dens Opgaver overfor Menneskene. Det var bleven ham klart, at Jakobe med sit i hans Øjne overspændte og i Grunden ganske ujordiske Følelsesliv kun passede grumme ilde til et saadant stærkt, aabent og frejdigt Nydelsesliv, hvori han altid havde set den nye Renaissances endelige Maal, men hvis Betydning han først hernede rigtig havde faaet Forstaaelsen af. Han følte det nu mere end nogensinde som sit Kald »at smedde det Værge af Guld, som ene var i Stand til at fælde den pibekravede Drage, der rugede over de uudmøntede Skatte i det danske Land og Folk«, — saaledes som han i sin Tid havde skrevet det i sin Pjece. Med Glædesblus og Klang af Dukater skulde Troldtøjet manes i Jorden derhjemme. Men til at bistaa ham med at skabe en saadan Feststemning i hans eget Liv til Eksempel for det hele Land — dertil egnede